

متن پرسش

باسلام خدمت شما استادبزرگوار سوال من درموردنحوه ی امر به معروف ونهی از منکرباتوجه به تذکراتی است که دردین عزیز اسلام ونکاتی که شما فرموده اید می باشد.۱-شمادر شرح نامه ۳۱نهج البلاغه فرمودید:امربه معروف ونهی از منکرزوری واجباری نیست ومانند این می باشد که خوبی ها را به دیگران پیشنهاد کنیم۲-شمادریکی از جلسات نفسیرقرآن اگراشتباه نکنم درذیل آیه ی ۳سوره مبارکه قمر فرمودید:کسانی که هوای نفس آنها رافراگرفته بایدبا تنبیه بدنی باآنها برخوردکردکه اشاره به دوره ای کردید که معلم مدرسه بودید ویک بچه ای بسیار شلوغ می کرد وکلاس را بهم ریخته بود وشما با او برخورد کردیدوبعدفرمودید جوامع غربی ازآن جهت زدن ندارند که بنابر انسان سازی ندارند.البته من فکر می کنم منظور شما در اینجا درمورد تربیت بودواز آن جهت که شما معلم ومسئول تربیت بودید درآنجاازعمل فیزیکی استفاده کردید.حال باتوجه به نکات بالا کلاً امربه معروف ونهی ازمنکر درکجادرحدپیشنهادکردن خوبی ها ومنفعل کردن شخصی که امرمنکر از اوسرزده باقی می ماند ودر کجا بایدبااو برخورد فیزیکی نمود.باآرزوی دوام عمربامعرفت وعاقبت به خیری برای شما.

متن پاسخ

باسمه تعالی علیک السلام: هرکس به عنوان مسلمان در کنار برادر مسلمان خود چنانچه زمینه باشد لازم است او را به معروف تشویق و از منکر باز دارد، ولی نظام اسلامی به حکم قاضی شرع وظایف اِعمال قدرت دارد، در مورد مثال بنده شاید به عنوان مربی آن شخص، آن کار لازم بوده باشد ولی چون ممکن است عده‌ای سوء استفاده نمایند همان را هم نباید یک قاعده برای عموم نمود. موفق باشید